

Hóangyal

A szerző meseíró, szerkesztő.

— Már nagyon várom a fehér karácsonyt! — sóhajtott pizsamában az ablaknál álldogálva Juli.

— Biztos nem jobban, mint én! — pillantott fel könyvéből a testvére, Kata.

— Akkoj is én vájom a legjobban! — toppantott indulatosan Máté, a kisöccsük.

— Ne veszekedjétek, drágáim! Azt mondták a rádióban, hogy éjszaka biztosan esik majd a hó. Szép hóangyalokat csinálhattok a kertben — békítette a testvéreket az anyukájuk.

— Hányat kell még aludni? — kérdezte Máté.

— Már csak egyet, mindig elfelejtet? — fortyant fel Juli.

— Ne dühöngj, Juli! Máté még nem tud számolni. Te sem ismered a számokat ennyi idős korodban!

— De igenis ismertem! Sokkal nagyobb és okosabb vagyok, mint Máté!

— Ha okosabb lennél, nem bántanád folyton az öcsédet csak azért, mert kisebb, mint te! — fordult hozzá anya. — De most már ideje aludni. Reméljük, reggelre tényleg leesik az első hó! Jó éjszaka, drágáim!

A szomszédban Cimpa úr izgatottan hajtogatta össze a tervrajzát, aztán még órákig bütykölt valamit a műhelyében. Feltaláló volt, és nem nagyon szerette a szomszéd gyerekeket, mert túl hangosan játszottak, és zavarták a munkájában.

— Majd adok én nektek fehér karácsonyt! De azt biztos megemlegetitek! Nem fogtok itt nekem álló nap kiabálni a kertben! Ilyen hóradírt még nem látott a világ, amit én most megalkottam! Egyetlen szempillantás alatt eltünteti a havat a gyerekek alól, aztán majd angyalokodhatnak a sárban! Kíváncsi leszek rá, mit kapnak az anyuktól a sáros ruhájuk miatt!

Másnap verőfényes reggelre ébredt a világ, csak úgy szikrázott a nap a friss hótakarón.

— Gyorsan öltözzünk föl! — kapkodott Kata.

— Kéjem a kesztyűmet! — türelmetlenkedett Máté.

— Juhéjj! — ujjongott Juli.

A testvérek rekordsebességgel kapkodták magukra a ruháikat, és kivágtattak a kertbe. Anyjuk mosolyogva nézte a boldogan kurjongató kis csapatot az ablakból. De Cimpa úr a szomszédban dühösen a távirányító után kapott. Arra utasította a hóradírt, hogy tüntesse el a gyerekek alól az összes havat.

— Csináljunk hóangyalt! — kiáltotta Kata.

— Három hóangyal egymás mellett, gyönyörű lesz! — lelkesedett Juli.

— Mi az a hájom? — értetlenkedett Máté.

— Majd meglátod, gyere, feküdjünk le a hóba! Egy, kettő, három! — nevetett Kata.

A gyerekek egyszerre huppantak a földre. Puha hótakaróra számítottak, de egy kicsit keménynek bizonyult. „Mi ez? Nem is hó? Hova tűnt? Ez csak sár. A sárban tapicskolunk? Jaj, mit szól majd anya, ha meglátja a ruháinkat!”

Anya az ablakból figyelte a hangos csapatot, akárcsak Cimpa úr. Azt is látta, hogy a hallgatag szomszéd irányította azt a különös gépet, ami egy szempillantás alatt eltüntette a hótakarót. Egyáltalán nem haragudott a gyerekekre. Annál inkább a szomszédra. Kinyitotta az ablakot, és halkán kiszólt.

— A ruha miatt ne aggódjatok! Láttam, hogy Cimpa úr tüntette el a havat valami rémes kütyüvel! Nem tudom, miért ilyen gonosz...

A gyerekek először szomorúan bámultak egymásra, nem értették, miért rontotta el a szomszéd bácsi a játékukat. A nap váratlanul elbújt a felhők mögé, és hatalmas pelyhekben hullani kezdett rájuk a hó. A testvérek a szájukkal próbáltak elkapni egyet-egyét. Újra önfeledten kacagtak. Cimpa úr viszont egyre dühösebb lett.

— Már megint esik ez az átkozott hó! Meg kell várnom, hogy befedje a földet...

Chili, a kiséger, a gyerekek barátja is látta, amikor a óradir eltüntette a hótakarót, és nagyon mérges lett rá. Chili amilyen kicsi volt, olyan bátor.

— Nem szégyelled magad? Elrontottad a gyerekek játékát! — dörrent rá a nagy gépre.

— Én csak a parancsot teljesítettem! — dadogott zavartan a masina.

— Meglátjuk, teljesíted-e most is! — fortyogott tovább Chili, és teliszórta a gyorsan növekedő hótakarót mindenféle limlommal. Két cimborája, Pityóka és Puliszka is segített neki.

Amikor Cimpa úr észrevette az egereket, még dühösebb lett. Vörös arccal nyomkodta a távirányítót, de a óradir nem engedelmeskedett. Végül Cimpa úr kirentott a szobából, és ráförmedt a óradirra:

— Ha nem hajtod végre a parancsomat, apró darabokra törlek! Ne felejtse el, hogy én hoztalak létre! Könnyen el is pusztíthatlak!

— Nézzük, most mitévő leszel! — válaszolt egykedvűen a óradir, majd a gyanútlanul álldogáló Cimpa úr fejére borította az előzőleg felradírozott hóhalmot.

Cimpa úr hóhoz, pontosabban szóhoz sem jutott: betömte a száját a rázúduló hórengeteg.

A gyerekek habozás nélkül elkezdtek kiásni a bajba jutott Cimpa urat, de nem boldogultak. Egyre kevesebb reménnyel lapátolták, kaparták, hányták el a havat. Végül a három egér is megsajnálta a szomszédot, aki már alig kapott levegőt. A kis állatok szorgalmasan kapirgálták a hótömböt, de hiába. Anya ismét kiszólt az ablakból.

— Gyerekek, mondjátok meg annak a masinának, hogy ő is segítsen nektek, különben nagy baj lesz!

A hóradír elszégyellte magát, és néhány másodperc alatt eltűntette a hótömböt.

Cimpa úr tátogva állt. Amikor végre megértette, hogy kiszabadult a hó fogságából, lerogyott a földre, és halkan bocsánatot kért a gyerekektől.

— Ne haragudjatok rám! Nagyon zavart a hangos játék, ezért akartam eltüntetni az összes havat a kertből.

— Mi nem hajagszunk! Játsszunk hóangyalosat! Jössz velünk, Cimpa bácsi? — kérdezte Máté, majd leheveredett a hóba, és föl-le mozgatta a karját meg a lábát, mintha csak repült volna. Kata és Juli is ott szálltak mellette. Cimpa úr először csak nézett maga elé, aztán ő is lefeküdt a hóba, utánozta a gyerekeket. Furcsa hangulatba került. Úgy érezte, szabad. És boldog. Nagyon boldog.

Délig hancúrozott a gyerekekkel a hóban, aztán elégedetten tért haza.

Éjjel nem tudott aludni. A hóradírt átalakította hókotró géppé, és sokáig bámulta a hold fényénél a négy angyalnyomot.

Amikor végre elálmosodott, és elindult az ágya felé, valami nagy fényt látott. Négy angyal szállt le az égből. Egy kicsi, egy közepes, egy nagyocska meg egy embermagasságú. Vizsgálgatták a hóangyalokat. Aztán váratlanul mindegyik befeküdt abba a nyomba, ami megfelelt a méretének. Próbálgatták a szárnyaikat, nevetgéltek, még hógolyóztak is.

Chili, Pityóka és Puliszka is kióvakodott az egérfészekből, és követték a példájukat. Az egérek és az angyalok teljes egyetértésben játszadoztak az éjszaka közepén. Cimpa úr hosszan bámulta őket. Még pislogni is elfelejtett. Aztán megdörzsölte a szemét, és mire újra kinyitotta, eltűnt az előbbi látomás.

— Á, csak képzelődtem! — dűnnyögött az orra alatt.

Pedig mindannyian tudjuk, hogy ott voltak azok az angyalok, hiszen másnap reggel még mindig látszott a nyomuk a hóban!